

РЕШЕНИЕ

№ 644

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-A, в закрито заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

като разглежда докладваното от Виолета Йовчева Въззивно гражданско дело № 20221100509542 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 - 438 от ГПК.

Образувано е по жалба на длъжника Б. К. Р. срещу постановление за разноси, обективизирано в покана за доброволно изпълнение на ЧСИ Д. по изп.д. № 20228580401242. Жалбоподателят поддържа, че приетият размер на разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата 150 лв., е прекомерен, с оглед материалния интерес на взыскателя от 39 лв. Сочи, че размерът на начислените такси от 222.35 лв. противоречи на нормата на чл. 73а ГПК. Отделно се излагат съображения, че въобще не са налице предпоставки за начисляване на разноси за сметка на длъжника на основание чл. 78, ал. 2 ГПК, тъй като е налице плащане общо на сумата 315.52 лв. Моли съда да отмени обжалвания акт и да възложи разноските изцяло върху взыскателя, евентуално моли съда да намали размера на юрисконсултското възнаграждение.

Ответникът по жалбата „Т.С.“ ЕАД заявява становище за неоснователност на жалбата в депозираните писмени възражения.

По делото са депозираните мотиви по реда на чл. 436, ал. 3 ГПК от ЧСИ Д., с които се заявява становище за недопустимост на жалбата, като преждевременно подадена. Отделно се излагат съображения за

неоснователност на жалбата.

Софийски градски съд, след като взе предвид доводите на страните и прецени данните по делото, намира следното:

Жалбата е депозирана в срока по чл. 436, ал.1 ГПК, срещу подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител по чл.435, ал.2, т.7 ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Възражението на съдебния изпълнител за недопустимост на жалбата като преждевременно подадена, е неоснователно, по арг. от т. 2 от ТР № 3/10.07.2017г. по т.д. № 3/2015г. на ВКС, ОСГТК - налице е произнасяне на съдебния изпълнител досежно приетите за събиране разноси в поканата за доброволно изпълнение, което подлежи на обжалване.

Исп. дело № 202285810401242 по описа на ЧСИ Д. е образувано по молба на вискателя „Т.С.“ ЕАД, чрез надлежно упълномощен юрисконсулт. В молбата се сочи, че се прилагат два броя изпълнителни листа, издадени по гр.д. № 33440/2015г. на СРС, 54 с-в, по силата на които длъжникът Б. К. Р. е осъден да заплати сумите, посочени в него, като към 11.07.2022г. остатъкът от дължимата сума е 39 лв., ведно със законна лихва от 04.10.2021г. С молбата е възложено на съдебния изпълнител правомощия по чл.18 ал.1 от ЗЧСИ.

Към молбата за образуване на изпълнителното производство е представен изпълнителен лист от 10.09.2021г., издаден по гр.д. № 33440/2015г. на СРС, 54 с-в за сумите 276. 17 лв. – главница и 39.39 лв. – обезщетение за забава и изпълнителен лист от 29.10.2021г., издаден по гр.д. № 57195/2015г. на СРС, 54 с-в за сумите 61. 55 лв. и 230 лв.

Със съобщението за образуване на изпълнително дело, имащо характер и на покана за доброволно изпълнение, връчена на длъжника на 29.07.2022г., съдебният изпълнител е приел като разноси по изпълнението 150 лв. – юрисконсултско възнаграждение и сумата 222. 35 лв. – такси по Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ. В призовката за доброволно изпълнение ПДИ се сочи, че предмет на принудително изпълнение е главница в размер на 39 лв. и законна лихва от 3. 15 лв. за периода 04.10.2021г. -22.07.2022г., съгласно изпълнителен лист от 10.09.2021г., издаден по гр.д. № 33440/2015г. на СРС.

С молба от 29.07.2022г. длъжникът е представил платежно нареждане от

04.10.2021г. с твърдения, че цялата дължима сума от 315. 52 лв. е заплатена и делото следва да бъде прекратено, на основание чл. 433, ал.1, т. 1 ГПК, като образуването му представлява злоупотреба с процесуални права по чл. 3 ГПК. В представеното платежно нареждане за сумата 315. 52 лв. като основание за превод е посочено – главница 237. 17 лв. и лихва 39.35 лв.

С писмено становище от 15.08.2022г. на дружеството – взыскател е налице признание, че сумата 315. 52 лв. е заплатена на 04.10.2021г. от длъжника, но не е била достатъчна да покрие целия размер на дълга, като незаплатено остава част от задължението за остатъка от главницата и законна лихва. Направено е искане за продължаване на изпълнителното производство.

При така изложеното, съдът намира следното:

Молбата за образуване на изпълнителното производство е подадена като изцяло нередовна по смисъла на чл. 426, ал. 1 ГПК, тъй като не е посочен точно изпълнителния лист, предмет на принудително изпълнение. С молбата е поискано принудително изпълнение на остатък от главница, без да се сочи точно на коя главница от приложените два изпълнителни листа се иска. Независимо от изложеното, съдебният изпълнител, без данни по делото да е процедирал по реда на чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК, служебно е приел, че предмет на делото е изпълнителен лист от 10.09.2021г., който е цитиран в изпратените запорно съобщение и съобщението до длъжника.

След възражението на длъжника, че е налице пълно плащане на сумите по този изпълнителен лист в общ размер на 315. 52 лв., в подаденото уточнение от взыскателя изрично е признато, че тази сума – 315. 52 лв., е заплатена на 04.10.2021г., но не покрива целия дълг и е останала незаплатена част от главницата в размер на 39 лв.

При така изложеното, и след уточнителната молба на взыскателя не става ясно какъв е предмета на делото – по кой изпълнителен лист е претендираната остатъчна главница и как се формира. Дори да се приеме, че се касае за изпълнителния лист от 10.09.2021г., не става ясно как се формира сумата, с оглед изричното признание на взыскателя, че общата сума по изпълнителния лист от 10.09.2021г. - 315. 52 лв./276.17 лв. + 39.35 лв./, му е заплатена. В платежното нареждане като основание за плащане е посочена главница от 237. 17 лв. и лихва 39.35 лв., т.е. по-малък размер на главница и при този размер е налице остатъчна главница от 39 лв. Същевременно

посочения като преведен по банков път размер на сумата е 315. 52 лв. и това обстоятелство е признато от взыскателя.

Предвид изложеното, в случай, че е налице плащане на цялата дължима сума по изпълнителния лист, възражението на длъжника за недължимост изцяло на приетите за събиране разноси, е основателно. При така изложеното в настоящото производство въобще не може да бъде извършена преценка за дължимостта и размера на приетите за събиране разноси. Отделно не е налице посочен и точен размер на събраната такса по т. 26 ТТЗЧСИ в рамките на общо определената сума от 222. 35 лв.

С оглед изложеното, обжалваното постановление за разноси, обективизирано в призовката за доброволно изпълнение, следва да бъде отменено, като делото бъде върнато на съдебния изпълнител за оставяне на молбата за образуване на принудително изпълнение без движение, като се укаже на взыскателя да уточни процесната сума от 39 лв. как се формира като остатък от главница и по кой изпълнителен лист, след като е налице плащане на сумата 315. 52 лв. по изпълнителен лист от 10.09.2021г.

Така мотивиран, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на длъжника Б. К. Р., постановление за разноси, обективизирано в покана за доброволно изпълнение изх. № 15547/22.07.2022г. на ЧСИ Д. по изп.д. № 20228580401242.

ВРЪЩА ДЕЛОТО на ЧСИ Д. за процедиране съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____